

Яўген СКІБСКІ

Насце Кудасавай

...але аднойчы выходзіць на бераг язь
з срэбнай усмешкай
і кажа табе
«вітаю!»

Н. Кудасав

Бывае з кожным: каторую ноч не спіш...
Хто свае крыўды раскладвае на палічках,
а хто, адзіноце бяссоннем
сплаціўшы чыніш,
язёў касякі бясконца можа падлічваць.

Куды ж ад смутку —
у дарогу, на мора, у бор?
Ці ў збожжа схавалца,
вырыўшы там укрыцце?
А мо да ракі, дзе хатку будзе бабёр,
і прасядзець там усе свае колькі жыццяў?

З такімі думкамі цяжка зусім улётку.
Ды й лета так сабе:
вятры, дажджы, навальніцы...

Мо з гэтай бяды
і прынесла сюды паэтку,
каб рухам бясконцым
сцюдзёнай вады натхніцца?

Ды неўзабаве нешта
вобземлю бразь!
З віроў, прахалод
і плыняў рыбіна дома
на бераг скокыў надта ж вялікі язь —
таксама паэт,
як потым стала вядома.

Усмешка — срэбная, вочы —
два вугалькі,
як кіне позірк —
быццам з нябёсаў знічка.
А вы адчулі, што адбываецца ля ракі
двух галасоў таемная пераклічка?

Глядзіць на паэтку,
з усмешкай яе вітае
язь, быццам будзе міжвідавы
стасункі.

Куды завядзе ён,
нібыта лесвіца завітая,
лёс наш, здольны на здрады
і падарункі?

А язь да паэткі імкнуўся і так і сляк.
Яна ж прымервала ў думках —
наколькі доўгі,
справа ў тым, што паэтка —
яшчэ і рыбак,
ды язь гэта было, на жаль, невядома.

Яму бы плаваць,
занятак гэты прыдатны
для язя болей,
чым аб паэтках зямных трызненне...
...Пад плаўніком ля сэрца
потым знайшлі нататнік
з нізкаю вершаў
пра мімалётнасць імгнення.